

HỒI THỨ MƯỜI SÁU NGÀN DẶM CẦU Y

Đây nói một mình Lăng Hồng Liên rời “Thanh Vân Quán” đi về phía bắc, thi triển “Mê tông hóa ảnh” lướt như bay, chỉ sau một ngày đã qua khỏi Sơn Hải Quan đặt chân tới Quan Ngoại.

Từ đây dân cư thưa thớt nên ban ngày vẫn cứ thi triển kinh công tuyệt đỉnh mà đi, tối tìm hoang miếu, đình viện, chùa chiền tạm nghỉ.

Vốn là một thiếu nữ phong hoa tuyệt đại, hóa trang thành nam nhân đương nhiên là mỹ thiếu niên, vì đi một mình nên không biết làm nũng với ai nên trở thành người dịu dàng thùy mị dễ thương. Lăng Hồng Liên tránh nơi đông người, thường tiếp xúc với những vị đại thụ, đại nương và lão ầu hỏi thăm đường nên đừng nói xảy ra xung đột mà ngay đến chuyện tranh cãi cũng chưa xảy ra.

Thêm nữa người phương bắc thật thà mến khách nên nàng không gặp rất rối rì, trên đường tới Trường Bạch Sơn nói chung khá thuận buồm xuôi gió.

Chỉ tiết một điều là miền bắc xứ trời quá lạnh, mới sang thu mà tuyết đã rơi trắng xóa không gian.

Lăng Hồng Liên vừa vận “Cửu u âm khí” vừa thi triển kinh công “Mê tông hóa ảnh” nên không thấy lạnh, nhưng mỗi lúc dừng lại thì không khỏi phát run vì chưa luyện đến cảnh giới tối cao, hàn nhiệt bất xâm thân như Tạ Vũ Diệp. Tuy thế nhờ nội lực thâm hậu nên cái lạnh cũng chưa phải là vấn đề đáng ngại cho lắm.

Đến một ngọn núi, Lăng Hồng Liên chợt gặp một đoàn người gồng mình dùng thùng lớn kéo vật gì lên đỉnh, dáng rất mệt nhọc, ở trung nguyên nàng chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, vì tò mò nên dừng lại xem....

Đột nhiên có một tên đại hán mắt to mày rậm bước lại gần quát hỏi:

- Tiểu tử! Người làm gì mà đứng ở đây?

Lăng Hồng Liên không biết trả lời sao, lúng túng đáp:

- Tôi... Tôi đứng chơi!

Đại hán quát lên:

- Đồ trời thui! Hết chỗ chơi rồi hay sao mà lên đỉnh Trường Bạch Sơn chơi chứ?

Tên hán tử nói vừa ngọng vừa lắp, lại chen thêm tiếng lóng nên Lăng Hồng Liên chỉ hiểu nôm nhân ảnh, nghĩ thầm:

- Phải rồi! Trời giá rét thế này có ai mà lại lên đỉnh núi mà chơi?

Nghĩ thế cười bẽn lễn đáp:

- Vị đại ca! Để chữa bệnh cho gia huynh ma tôi phải đi từ xa ngàn dặm tới đây để... Đào nhân sâm!

Hán tử mắt to mày rậm cười “hô hô” nói:

- Tiểu tử! Người sao hô đồ thế? Vào mùa tuyết giá này, có ai lại đi tìm đào sâm chứ?

Từ dưới núi có thêm mấy người nữa leo lên, nghe hán tử nói thì miệng cười hô hô.

Một thiếu niên mặt đen như hắc ín, chừng mười bảy mười tám tuổi nhìn Lăng Hồng Liên, cất giọng bô bô nói:

- Bây giờ đi đào củ nhân sâm, may lắm sang tháng chạp mới đào được một củ! Hơn nữa muốn đào phải có người phụ tá, ai lại đi một mình? Đừng nghe người ta nói vậy là ở Trường Bạch Sơn có nhân sâm! Chúng ta đây là dân bản địa mà mỗi năm may lắm chỉ đào được một củ thôi! Tốt nhất người đi mà hỏi xem có nơi nào bán, ở các hãng được tài trong các thành phố lớn ấy, bỏ ra kha khá tiền mà mua lấy một củ giúp ca ca người chữa bệnh, thế là ổn nhất...

Lăng Hồng Liên nghe nói thì không khỏi nãn chí.

Hồi trước được tổng tiêu đầu “Thần Dao” Tư Đồ Khang tặng một ít tiền, trong hơn một tháng đi tìm Tạ Vũ Diệp đã tiêu hết, bây giờ đến một xu cũng không có trong người, ăn uống còn phải nhờ vào sự hảo tâm của thôn dân, lấy đâu “Kha khá tiền” để mua nhân sâm?

Vậy biết làm thế nào bây giờ?

Lăng Hồng Liên tuyệt vọng đến phát khóc, cứ đứng thần thờ nhìn lên núi.

Những người kia thần thờ nhìn lên núi.

Nhưng người kia thấy vậy bỏ đi, Lăng Hồng Liên cũng không để ý.

Một lúc sau, Lăng Hồng Liên tiếp tục leo lên núi.

Người ta nói “trèo non mới biết non cao”, quả không sai!

Trường Bạch Sơn quả là núi cao, hết ngọn này lại tới ngọn khác còn cao hơn, mà khắp nơi tuyết phủ một màu trắng xóa. Trời đã về chiều, biết tìm đâu ra chỗ nghỉ chân ở nơi tuyết địa trợ trợ này? Vừa đói vừa rét, làm sao bây giờ?

Đột nhiên vang lên mấy tiếng chuông ngân nga thánh thót, Lăng Hồng Liên vội nhìn lên, thấy trên sườn núi phía trước có một tòa miếu viện.

Lòng mừng không xiết, Lăng Hồng Liên chẳng vắn biết hay dỡ thế nào, cứ nhằm sơn môn chạy tới.

Khi nàng tới cách sơn môn mấy trượng, chợt nghe tiếng quát:

- Ai?

Lời vừa dứt, từ trên ngọn cây cạnh cổng miếu nhảy xuống một người.

Đó là một thiếu niên bần thanh y tuổi không lớn hơn Lăng Hồng Liên là bao nhiêu nhưng cao hơn hẳn một cái đầu, vừa nhảy xuống đất liền nghênh ngang bước tới trước mặt Lăng Hồng Liên, hất hàm hỏi:

- Người làm gì ở đây?

Lăng Hồng Liên nhũn nhặn đáp:

- Đại ca... Tiểu đệ muốn vào miếu trú một lại đêm...

Nàng vừa nói vừa cười, chắp tay đầy cung kính.

Thanh y thiếu niên được thể càng làm già:

- Ai là đại ca người? Phật môn là nơi thánh địa, há có thể để cho loại tiểu tặc như người quậy phá? Du đảng! Cút nhanh lên!

Lăng Hồng Liên nhú mày nói:

Người nói năng cho cẩn thận! Phật môn là nơi thánh địa, chẳng lẽ ta là người xấu?

Thanh y thiếu niên cười “hô hô” nói:

- Không phải người xấu? Hạng du thủ du thực như nhà người mà cũng đòi là người tốt ư? Hô hô hô... Ha ha ha...

Lăng Hồng Liên tức giận hỏi:

- Sao người dám chửi người?

Nàng đã bắt đầu nổi hỏa khí. Suốt mùi ngay qua, đây là lần đầu tiên Lăng Hồng Liên nổi giận, cũng là lần đầu tiên gặp một kẻ hung hăng vô lý thế này...

Thanh y thiếu niên chửi đồng:

- Mẹ kiếp! Chửi người thì sao nào? Muốn động thủ ư?

Hai tay hấn đang chống nạnh, vừa nói xong thì bất thần vung chưởng đánh thẳng vào mặt Lăng Hồng Liên.

Nàng lách người tránh sang bên, chờ chưởng đối phương đánh lướt qua thì chộp lấy, thi triển một thức “Thuận thế thôi dương” kéo mạnh.

Chỉ nghe “Oạch” một tiếng, thanh y thiếu niên theo đà chồm tới ba bước, ngã xấp mặt xuống đất!

Hắn nằm đờ ra một lúc mới lồm cồm bò dậy, tiếp tục chửi đồng:

- con mẹ nó! Người thật dám động thủ? Ta phải thịt quân du đảng người mới được!

Nói xong rút phất ra một ngọn dao sáng loáng đầu nhọn hoắt, dùng hết sức đâm tới ngực Lăng Hồng Liên!

Nàng không lùi không tránh, chờ mũi đao đâm tới gần mới xòe hai ngón trỏ và giữa bàn tay phải ra kẹp chặt lấy!

Thanh y thiếu niên cố sức rút mũi đao về mà không được, ngọn đao giống như bị cặp trong gong kim thép, ngây mặt nhìn Lăng Hồng Liên run giọng hỏi:

- Ngươi... ngươi dùng pháp thuật gì thế?

Lúc đầu thấy Lăng Hồng Liên nhỏ bé thì tin chắc dễ khi hiệp, thế nhưng bây giờ mới nhận ra thiếu niên nhỏ bé kia bản lĩnh cao cường hơn mình nhiều, bụng rất hoang mang.

Thế nhưng thanh thiếu niên vẫn chưa chịu thua, bất thần dốc toàn công lực vào tay phải rút mạnh đao về...

Lăng Hồng Liên lúc ấy mới buông lỏng hai ngón tay thả đao ra...

Thanh y thiếu niên vừa dốc toàn lực thu đao về nên bị mất đà bật lùi ba bốn bước thu thế không kịp ngã nhào xuống còn lảo đảo mấy vòng đầu quá la lên oai oái...

Nhưng bản tính hấn vốn côn đồ nên vừa mới bò dậy được lại tiếp tục vung đao chồm tới!

Đột nhiên từ sơn môn vang lên tiếng quát:

- Dừng tay!

Lăng Hồng Liên quay người nhìn tới, thấy một lão hòa thượng đứng cạnh sơn môn.

Lão này tuổi đã cao, mặt đầy nếp nhăn, đôi mày bạc trắng, đứng nhìn Lăng Hồng Liên bằng ánh mắt hiền từ.

Biết lão hòa thượng không phải là người xấu, nàng bước tới gần chấp tay hành lễ nói:

- Lão tiên bói, vừa rồi lão bói có lẽ tay với vị đại ca này, xin tiên bói miễn tội cho!

Lão hòa thượng cười hỏi:

- Cô nương tới đây có việc gì vậy?

Lăng Hồng Liên nghe nói thì ngờ ngạc nghĩ thầm:

- Nhân lực lão hòa thượng thật là lợi hại! Vừa mới nhìn qua đã nhận ra mình là nữ nhân!

Nàng không tiện giấu giếm nữa, cung kính đáp:

Tiền nữ từ Sơn Đông tới đây để tìm thuốc chữa bệnh cho gia huynh.

Lão hòa thượng chỉ tay vào cửa nói:

- Mời cô nương vào trong này nói chuyện!

Nói xong chỉ tay mới khách.

Bây giờ Lăng Hồng Liên mới nhìn lên công thấy treo tám hoành phi đề ba chữ “Bạch Ngọc Tự”, liền bước vào theo lão hòa thượng đi vòng qua chính điện bước vào khách sảnh.

Lát sau một tiểu hòa thượng bưng trà tới dâng.

Lão hòa thượng bưng chén mời khách xong nhập một ngụm trà mới hỏi:

- Cô nương tôn tính đại danh là gì? Sư thừa môn phái thế nào? Có thể nói cho lão nạp biết được không?

Nàng thấy lão hòa thượng biết là người tốt nên thành thực trả lời:

- Tiểu nữ là Lăng Vô Linh, đệ tử của “Hàn Nguyệt Thân Ni” ở “Hàn Nguyệt Am”.

Lão hòa thượng “À!” một tiếng hỏi:

- Có phải là vị Thân Ni có hai đệ tử làm chương môn nhân “Ánh Ba Môn” không?

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp:

- Chính là lão nhân gia. Tiên bối có quen biết gia sư sao?

Lão hòa thượng chấp tay đáp:

- Đâu chỉ quen biết? “Hàn Nguyệt Thân Ni” đối với lão nạp còn là ân nhân cứu mạng.

Lăng Hồng Liên bụng mừng thầm nghĩ:

-Mình thật may mắn, tới nơi hoang sơn tuyết địa này còn lo lắng không biết xoay sở ra sao thì gặp được ân nhân của cố sư, công việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều...

Lại hỏi:

- Tiên bối có thể cho biết nhân duyên đó là thế nào không?

Lão Hòa thượng buông tiếng thở dài rồi trầm giọng kể:

- Ba mươi năm trước, lão nạp du hí phong trần, lưu lã khắp nơi trong giang hồ, một hôm tình cờ tới một sơn động lớn, thấy một hán tử trần truồng ngồi luyện võ công trong đó, điều kỳ quái là gần đó có hai tên đồng tử, một tên tự nguyện đến gần hán tử trần truồng kia cho hắn chộp lấy ung dung cắn thủng yết hầu hút máu...

Bên cạnh hán tử trần truồng có mấy tử thi đã bị hắn hút khô máu. Theo lời đồng tử còn sống kể lại thì hán tử trần truồng kia đang luyện “Vạn huyết sát công”.

Lão nạp thấy tình cảnh ấy vừa khinh vừa nộ, nhặt lên một hòn đá định ném chết tên ma đầu kia, không ngờ bị hắn phát hiện thấy.

Hắn giương đôi mắt vằn những tia màu đỏ ngầu nhìn lão nạp nói:

- Kẻ nào nhìn ta luyện công thì nhất định phải chết!

Nói xong hùng hổ chồm tới.

Lúc ấy lão nạp tuổi trẻ khí thịnh, đâu sợ gì tên ma đầu liền xuất thủ đánh lại.

Hai người giao chiến ngoài trăm chiêu, tên ma đầu càng đánh càng hăng, võ công lại rất cao cường, tay lại cầm một thanh đao sắt như nước, trong khi lão nạp tay không một tấc sắt.

Qua ngoài trăm hiệp thì tên ma đầu xuất mấy chiêu sát thủ, lão nạp khi ấy đã không còn khả năng kháng cự nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc tuyệt vọng đó thì chợt nghe vang lên tiếng quát, sau đó là tiếng binh khí đấu nhau, lão nạp liền mở mắt ra nhìn, thấy một vị ni cô còn trẻ tay cầm bảo kiếm đang kịch đấu với tên ma đầu.

Tuy còn chưa biết nguyên do cơ sự thế nào nhưng có một điều rõ ràng là nếu vị trung niên ni cô bị bại thì nhất định lão nạp cũng bị tên ma đầu kia giết chết!

Vì thế lão nạp bất chấp quy cũ giang hồ gia nhập vào cuộc chiến, lấy hai đánh một, liên thủ với nữ ni tấn công tên ác tặc.

Thêm một trăm chiêu nữa, tặc nhân dần dần rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn chưa lạc bại, hắn không đánh nữa thu đao lại quát:

- Hôm nay tạo thời cho đôi cầu nam nữ các ngươi giành đợc tiện nghi. Nhưng sau này ta luyện thành “Vạn huyết sát công” tất sẽ lấy hai cái đầu chó các ngươi...

Nói xong vung đao phát một chiêu “Đại lão đào sa” đánh dạt thanh kiếm của nữ ni rồi chạy sâu vào trong động.

Lão nạp và nữ ni không đuổi theo mà bỏ đi khỏi hiện trường.

Đi cách mấy dặm, lão nạp mới bái tạ ân cứu mạng mới biết ân nhân chính là “Hàn Nguyệt Thần Ni” ở “Hàn Nguyệt Am”.

Thần Ni khuyên:

- Tên ma đầu kia tên là Mỹ Thiết Am. Sơn động vừa rồi là chỗ luyện công, nơi cấm địa của tên ma đầu này. Các hạ làm thế nào mà lạc vào đó? Nên cao chạy xa bay rời khỏi nơi này, nếu không sẽ mắc phải họa sát thân đấy!

Vì lúc đó lão nạp lang bạt giang hồ không chốn nương thân nên “Hàn Nguyệt Thần Ni” mời đến “Hàn Nguyệt Am” trú tạm một thời gian. Lúc ấy Thần Ni cũng đang luyện công nên lão nạp không muốn làm phiền, sau mấy ngày thì rời khỏi trung nguyên tới nơi này định cư...

Lão dừng một lúc rồi thở dài nói:

- Mới đó mà đã ba chục năm qua... Lệnh sư bây giờ có được an khang không?

Lăng Hồng Liên đáp:

- Gia sư vẫn khỏe. Tuy nhiên vẫn bồi đã rời xa lão nhân gia gần nửa năm rồi. Dám hỏi tiền bồi xưng hô thế nào?

Lão hòa thượng đáp:

- Lão nạp pháp danh “Lãnh Ngọc Thiên Sư”, còn chùa nay gọi là Bạch Ngọc Tự. Trong chùa ngoài lão nạp ra chỉ còn mấy tên tiểu hòa thượng thôi. Mấy tên đại đồ đệ của lão nạp đã lần lượt hạ sơn xuất sư cả rồi...

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Vậy vị thiếu niên vừa rồi...

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười đáp:

Thiếu niên vừa đấu với cô nương là tiểu đồ đệ lão nạp mới thu nhận, tên là Triệu Tương. Không biết lệnh huynh bị bệnh gì mà phải từ Sơn Đông tới đây tìm thuốc?

Lăng Hồng Liên thuật lại đầu đuôi việc Vũ ca ca được thiên hạ võ lâm cử làm Minh chủ để lãnh đạo quần hùng tiêu diệt Cự Linh Giáo của Mỹ Thiết Am, nhưng khi định đến Trường Sơn phái để cứu phái này thoát khỏi nanh vuốt của Cự Linh Giáo thì bị Mỹ Thiết Am cùng bọn thuộc hạ của chúng phục kích, Vụ Diệp ca ca bị chúng dùng “Vạn lưu quy nhất đại pháp” liên thủ và dùng “Vạn huyết sát công” đả thương. Theo lời hướng dẫn của Thanh Vân Đạo Nhân, mình tự ý tới Trường Bạch Sơn tìm nhân sâm về chữa trị....

Lãnh Ngọc Thiên Sư nghe kể xong trầm ngâm một lúc mới nói:

- Lăng hiền điệt! “Vạn huyết sát công” là loại tà công vô cùng lợi hại, do Mỹ Thiết Am hút máu nóng của người mà luyện thành nên mang khí nhiệt độc, chỉ sợ dù có uống nhân sâm thì chỉ giữ vững cho Vũ Diệp ca ca người hồi phục tạm thời mà không trục hết khí nhiệt độc ra đâu!

Lăng Hồng Liên lo lắng hỏi:

- Vậy vẫn bồi phải làm thế nào?

Lãnh Ngọc Thiên Sư nhẹ giọng nói:

- Lăng hiền điệt! Bây giờ thế này! Từ khi ta rời khỏi “Hàn Nguyệt Am” tới Bạch Ngọc Tự này đã ba mươi năm, được một vị tiền bồi võ lâm truyền thụ mà luyện thành “Huyền băng chưởng”. Đó là một loại võ công khắc tinh của “Vạn huyết sát công”. Có tác dụng khắc chế khí nhiệt độc trong “Vạn huyết sát công”. Nếu luyện thành công phu này thì có thể trừ được khí nhiệt độc. Bây giờ ta truyền cho hiền điệt công phu này để giúp võ lâm trừ ma hộ đạo, đồng thời cũng là báo ân cứu mạng của lệnh sư ngày trước.

Lăng Hồng Liên nghe nói rất mừng nhưng ngay sau đó lại thở dài hỏi:

- Tiền bồi ở đây luyện “Huyền băng chưởng” suốt ba mươi năm mới thành, vậy trong thời gian ngắn vẫn bồi làm sao luyện được?

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười giải thích:

- Hiền điệt nói thế chẳng phải là không có lý. Thế nhưng lão nạp sẽ biểu diễn “Huyền băng chương” cho hiền điệt xem để nhớ kỹ sau này theo đó mà luyện, cốt lõi của nó là “Huyền băng thần công” thì lão nạp truyền tâm pháp cho ngươi. Cứ học thuộc nó xong về cùng luyện với Tạ Thống lĩnh, chỉ cần một vài năm là thành thôi!

Lăng Hồng Liên mừng rỡ nói:

- Vây thì tốt, vẫn bồi vô cùng cảm tạ lão Thiên Sư!

Ngay sau đó Lãnh Ngọc Thiên Sư truyền tâm pháp cho Lăng Hồng Liên học thuộc rồi bắt đầu biểu diễn và giải thích cặn kẽ cách luyện “Huyền băng chương”.

Lăng Hồng Liên quỳ xuống làm lễ bái sư xong theo đó mà tập luyện.

“Huyền băng chương” là loại võ công rất thích hợp cho nữ nhân vì tích chất của “Huyền băng chương” là khí âm hàn. Hơn nữa Lăng Hồng Liên đã luyện thành “Cửu u âm khí” nên tiếp thu và vận dụng rất nhanh nòng đã học thuộc lòng tâm pháp “Huyền băng thần công” và chiêu thuật “Huyền băng chương” đã có thể ứng dụng được.

Lãnh Ngọc Thiên Sư thấy tân đồ đệ tiếp thu thần tốc như thế thì rất mừng rỡ và tán phục.

Qua mấy ngày sau, Lãnh Ngọc Thiên Sư dẫn Lăng Hồng Liên đến một thạch động ở hậu sơn, động này có tên là “Băng Động”, sâu chừng mười trượng, kỳ thực bên trong không có một tảng băng nào nhưng lạnh kinh khủng.

Lãnh Ngọc Thiên Sư dùng dây trói Lăng Hồng Liên vào một cột thạch nhũ, từ trên trần có một cột thạch nhũ khác thông xuống, từ đầu cột nước nhỏ xuống từng giọt từng giọt xuống đầu Lăng Hồng Liên lạnh đến buốt óc.

Lãnh Ngọc Thiên Sư bảo Lăng Hồng Liên cứ chịu đựng như thế, đồng thời theo tâm pháp mà luyện “Huyền băng thần công”. Ban đầu luyện công phu này rất khổ sở nhưng chỉ sau một hai ngày thì quen đi thấy cũng bình thường, thậm chí những giọt nước rơi xuống đầu cũng không lạnh buốt óc như trước nữa.

Lăng Hồng Liên nghĩ thầm:

- Thật ra ở trong này luyện có gì là khó đâu? Chỉ buồn vì xa Vũ Diệp ca ca thôi. Nếu luyện thành trở về giúp Vũ Diệp ca ca trừ hết độc chất và đấu thắng “Vạn huyết sát công” của Mỹ Thiết Am là tuyệt quá rồi!

Sau hai ngày, Lãnh Ngọc Thiên Sư hỏi nàng:

- Lăng hiền điệt bây giờ còn cảm thấy lạnh nữa không?

Lăng Hồng Liên lắc đầu đáp:

- Không, đệ tử không cảm thấy lạnh gì cả, ngay cả nước giọt xuống đầu cũng cảm thấy bình thường.

Lãnh Ngọc Thiên Sư ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ trước đây hiền điệt có luyện thứ khí công âm hàn gì?

Lăng Hồng liên đáp:

- Vâng, trước đây gia sư truyền thụ là “Cửu u âm khí”!

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười nói:

- Nếu vậy thì phải rồi. Cơ thể hiền điệt đã chịu đựng được “Hàn Tích” trong Băng Động, như vậy là không sợ các loại khí âm hàn xâm thân, cũng không sợ khí nhiệt độc nữa. Bây giờ có thể ra khỏi động được, ngày mai tới Hàn Tĩnh Đàm phía đông Bạch Ngọc Tự kiểm nghiệm xem nước ở đó lạnh tới mức nào.

Nói xong mở dây trói đưa Lăng Hồng Liên về tự.

Sáng hôm sau Lãnh Ngọc Thiên Sư gọi Lăng Hồng Liên dậy rất sớm bảo nàng tới đầm nước phía đông tự tắm nàng ngâm mình trong đầm chùng một canh giờ xem trong cơ thể cảm thấy thế nào.

Hàn Tĩnh Đàm chỉ rộng chừng hai mươi trượng vuông, xung quanh không có cây cỏ gì, ven bờ chỉ mọc một loại cây là “Tuyết sam” cao chừng một gang tay, loại cỏ này chỉ sống những nơi lạnh giá.

Lăng Hồng Liên để nguyên cả y phục nhảy xuống hồ ngâm mình dưới nước nhưng không thấy lạnh lẽo chút nào, trái lại còn thấy trong người rất dễ chịu.

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, Lăng Hồng Liên chợt cảm thấy từ dưới lòng hồ có một vật màu xanh trôi lên rất nhanh. Khi vừa lên khỏi mặt nước thì nở ra thành một bông hoa kỳ dị trong rất đẹp, tỏa hương thơm nức một mùi thơm dịu ngọt, dễ chịu vô cùng!

Bông hoa nở xong thì tàn đi rất nhanh, kết thành một thứ trái lạ màu xanh, chỉ trong một khắc đã to lên từ ngón tay to dần bằng quả trứng gà và biến thành màu xanh lục.

Bây giờ Lăng Hồng Liên tính toán mình đã ngâm nước hơn một canh giờ, tiện tay hái lấy trái cây đem về chùa.

Lãnh Ngọc Thiên Sư vừa nhìn thấy trái cây thì vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Lăng hiền điệt! Con vừa hái được trái cây này trong Hàn Tĩnh Đàm phải không?

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp:

- Vâng! Vì con thấy thứ trái cây này rất kỳ dị nên hái về cho sư phụ xem...

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười kha kha nói:

- Đúng là cát nhân thiên tướng! Phúc duyên con thật không nhỏ đâu! Trái cây này gọi là “Thiên niên bích âm quả”, còn gọi là “Hàn thạch phù dung”, mười năm mới khai hoa kết trái một lần. Thứ cây này trong thiên hạ chỉ mọc ở

Hàn Tĩnh Đàm giá lạnh này thôi, thông thường ra hoa kết trái vào mùa đông, làn này đông đến sớm, đó là thiên nhiên dành tặng cho con đây! Thứ quả này công năng rất kỳ diệu, ăn vào công lực sẽ tăng rất nhiều lần, ngăn cản không cho bách độc cũng như hàn khí xâm nhập cơ thể, ngoài ra còn có công năng kéo dài tuổi thọ... Hiền điệt mau ăn vào đi!

Lăng Hồng Liên nói:

- Liên nhi xin tặng lại cho sư phụ...

Lãnh Ngọc Thiên Sư lắc đầu cười nói:

- “Hàn thạch phù dung” nở vào hôm nay, đó là trời đất tặng riêng cho con đây. Nếu ta nhận há chẳng phụ lòng trời đất? Hơn nữa ta còn ở lại Bạch Ngọc Tự mấy chục năm nữa, nếu trời ưu ái thì lo gì không có quả khác? Hãy mau ăn vào đi! Thời gian ở lại Bạch Trường Sơn như thế là công thanh danh toại rồi! Ăn xong hãy vận công điều tức chừng nửa canh giờ sau đó trở về Sơn Đông trợ giúp Vũ Diệp ca ca một tay chữa độc xong rồi còn giúp võ lâm trừ họa!

Lăng Hồng Liên y lời làm theo, ăn xong “Hàn thạch phù dung” ngồi vận công điều tức.

Nửa canh giờ sau, Lăng Hồng Liên mở mắt ra, Lãnh Ngọc Thiên Sư bảo nàng vận công đánh tới một cây cổ thụ mọc giữa sân chùa.

Lăng Hồng Liên vận tới thập thành công lực nhằm giữa cây đánh ra một chưởng

- Bình!

Thân cây lớn hai người ôm bị chưởng lực đánh gãy ngang thân đổ xuống ào ào như bão.

Lãnh Ngọc Thiên Sư cao hứng nói:

- Lăng hiền điệt! Phúc duyên ngươi quả là lớn! Bây giờ tính là công phu đại thành rồi! Chỉ e công lực không kém Vũ Diệp ca ca ngươi đâu!

Lão vừa nói xong thì chợt thấy từ sơn môn có một con gấu đen rất lớn hùng hổ chạy vào, há miệng đỏ lòm bổ tới hai người.

Dám đoán cao gấu này trời mùa đông không kiếm được thức ăn nên tìm nơi có dân cư kiếm chác.

Lãnh Ngọc Thiên Sư nói:

- Lăng hiền điệt! Hãy vận “Huyền băng chưởng” đánh một chiêu xem!

Lăng Hồng Liên làm theo, vận “Huyền băng chưởng” tới mười thành công lực đánh thẳng vào con gấu đang bổ tới.

- Bình!

Con gấu đen đồ sộ nặng ước năm sáu trăm cân bị chưởng lực hất ngược lại bảy tám thước, rú lên một tiếng ngã lã xuống rồi nằm cứng đờ ra như khúc gỗ!

Lăng Hồng Liên tới gần xem, thấy con gấu đã chết, huyết khí toàn thân đông lại sờ vào lạnh ngắt, hơi từ mũi bốc ra cũng biến thành sương.

Lãnh Ngọc Thiên Sư mở to mắt nói:

- Lăng hiền điệt! “Huyền băng chưởng” của ngươi quả là uy lực! Gấu ở Trường Bạch Sơn chịu lạnh rất giỏi, thế mà bị “Huyền băng chưởng” của ngươi làm đông mau lại mà chết đương trường. Sau này động thủ với người thì trừ loại cùng hung cực ác ra đừng vọng động thi triển nó. Lỡ ra đánh trúng người thì lập tức cho uống giải dược ngay.

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Sư phụ có giải dược không?

Lãnh Ngọc Thiên Sư gật đầu:

- Đương nhiên là có!

Lão nói xong lấy trong túi ra bình dược dốc một viên cầm tay rồi đến sờ vào ngực con gấu một lúc, thấy ngực nó còn ấm, lão bỏ ngay viên thuốc vào miệng, vận công đẩy sâu vào.

Sau một lúc, người con gấu giật giật, mở mắt rồi bò dậy, đưa mắt nhìn Lãnh Ngọc Thiên Sư và Lăng Hồng Liên, sau đó chạy ra ngoài cổng tự biến mất.

Lăng Hồng Liên nói:

- Vừa rồi Liên nhi phát một chưởng, vì sao huyết mạch chân tay con gấu đều đông cứng lại cả mà nội phủ không bị tổn thất gì?

Lãnh Ngọc Thiên Sư đáp:

- Đó là vì chưởng lực ngươi mạnh quá nên làm con gấu bị chấn thương nội phủ trước rồi chân tay mới đông cứng lại sau chứ sao lại không hao tổn? Vừa rồi viên “Âu hàn đan” của sư phụ làm cho nội phủ nó phục nguyên lại. Nếu là người thì phải mất thêm một hồi vận công điều tức, nhưng gấu thì không cần vì nó đã có mật làm thay việc đó. Chính vì thế sư phụ mới dậm ngươi thận trọng khi dùng “Huyền băng chưởng”.

Lăng Hồng Liên nói:

- Sư phụ, nếu khi gặp Cự Linh Giáo, xin cho phép đồ nhi được ngoại lệ, vì chúng với đồ nhi có mối thù bất cộng đái thiên, đồ nhi vốn tên là Lăng Hồng Liên, nhưng cải thành Vô Linh là chính vì lẽ đó!

Lãnh Ngọc Thiên Sư nói:

- Vô Linh! Sư phụ vì trốn tránh Mỹ Thiết Am mà từ trung nguyên phải chạy tới đây, có đâu lại không đồng ý cho con trả thù? Chỉ là ta muốn con đừng hại đến những người vô tội.

Lão nói xong đưa bình “Âu hàn đan” và một nữa củ nhân sâm nói:

- Đây là giải dược cho “Huyền băng chướng”, còn nữa củ “Bách niên sâm” tặng Vũ Diệp ca ca con phục dụng, nhưng nhớ là thuốc bổ thì nên dùng chừng mực, nếu uống quá liều lượng sẽ sinh phản tác dụng đấy!

Lăng Hồng Liên nhận thuốc cảm kích nói:

- Đồ nhi đi chuyến này, không biết đến bao giờ mới gặp lại được lão nhân gia. Sao sư phụ không cùng về trung nguyên với đồ nhi rồi đến “Hàn Nguyệt Am” thăm gia sư một thể?

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười đáp:

- Thôi, con cứ về trước đi, sư phụ thu xếp ổn thỏa cho mấy tên đệ tử rồi về sau.

Sáng ngày mai, Lăng Hồng Liên thu xếp đồ đạc, lưu luyện từ biệt Lãnh Ngọc Thiên Sư rồi Bạch Ngọc Tự trở về trung nguyên.

Tạ Vũ Diệp ở “Thanh Vân Quán” chữa thương, mấy ngày không thấy Lăng Hồng Liên đâu, chàng thấy lòng dạ nao nao hỏi mọi người thì nghe trả lời là “Hàn Nguyệt Thần Ni” nhắn đệ tử về “Hàn Nguyệt Am” gặp mình.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Không có lẽ! Dù có việc cấp bách đến đâu, Vân muội không đời nào chịu bỏ đi mà không nói với mình một tiếng. Nhất định là có việc gì hệ trọng. Chẳng lẽ Vân muội đi tìm thuốc cho mình?

Tuy trong lòng thắc thỏm bất an nhưng chàng không biết hỏi ai, may còn có Tư Đồ Linh nên chàng có khuây khỏa mấy phần.

Qua hai ngày, “Bách Diệp Thần Cái” và những người khác hạ sơn có công chuyện, chỉ Tư Đồ linh ở lại chăm sóc Tạ Vũ Diệp dưỡng thương chữa độc.

Hôm đó Tạ Vũ Diệp đến thiền phòng Quán chủ nói chuyện với Thanh Vân Đạo Nhân.

Nhớ lại điều nghi vấn hôm trước, chàng liền hỏi:

Đạo trưởng biết Mỹ Thiết Am luyện “Vạn huyết sát công” đạt tới tám chín thành hỏa hầu, như thế đủ thấy đạo trưởng biết hẳn rất tường tận. Đạo trưởng có thể chỉ giúp vân bối dùng biện pháp gì để đối phó với hấn hữu hiệu không?

Thanh Vân Đạo Nhân đáp:

- Lần đầu mới gặp, vì có mặt đông người nên lão đạo không tiện nói nhiều. Hôm nay thì có thể nói cặn kẽ mọi việc cho Tạ đại hiệp biết.

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Trong giang hồ đều biết “Vạn huyết sát công” lợi hại nhưng không mấy người biết tường tận đó là công phu gì và xuất xứ ra sao.

Người sáng tạo ra “Vạn huyết sát công” là hai tên đại ma đầu Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân. Nguyên tắc luyện công phu này là hút máu người sống rồi luyện bằng cách chưng nước sôi.

Luyện công phu này rất khổ cực, dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Khi luyện đến tối cao cảnh giới thì nhìn khắp người giống như bị bỏng, y phục râu tóc cháy sém, da mặt bong ra biến thành trắng nhợt, khi đổi chường thì da mặt tím lại. Lão đạo nghe Tạ đại hiệp kể lại là vừa rồi đổi chường xong, mặt hấn đỏ bừng như lửa, chứng tỏ chỉ mới luyện đến tám chín thành hỏa hầu.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Xem ra đạo trưởng biết rất rõ về “Vạn huyết sát công”...

Thanh Vân Đạo Nhân lắc đầu đáp:

- Đó là vì lão đạo nghe ân sư nói lại mà thôi. Ba mươi năm trước, gia sư thấy cách luyện công này quá tàn độc, hại mạng nhiều người, nên muốn trừ hai tên ma đầu Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân đang truyền thụ cho Mỹ Thiết Am “Vạn huyết sát công”, với ý đồ biến hấn thành ma đầu sau này trở thành bá chủ võ lâm. Chúng giữ bí mật tuyệt đối nơi luyện công, nếu thấy có người lai vãng ắt giết ngay không để sống sót. Lần ấy hướng dẫn cho Mỹ Thiết Am xong, Hoàng Hạc Chân Nhân và Phi Vân Đạo Nhân thử đổi chường võ công. Gia sư nhìn thấy, biết mình không phải là đối thủ của hai tên này nên từ bỏ ý định diệt trừ chúng lặng lẽ quay về, giáo huấn với môn hạ đệ tử là nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ thì quyết không được gây thù hằn oán với sư đồ Mỹ Thiết Am. Chính vì thế mà lúc đầu nghe kể, lão đạo không muốn chữa trị cho Tạ đại hiệp vì sợ trái lời sư môn. Xin Tạ đại hiệp lượng thứ

Tạ Vũ Diệp nói:

- Cái đó không trách được đạo trưởng, mỗi người ai cũng có chút riêng tư. Văn bối quyết không làm khó cho lão tiền bối đâu! Chỉ muốn hỏi thêm một điều...

Thanh Vân Đạo Nhân nói:

- Tạ đại hiệp muốn hỏi gì?

- Vì sao hơn ba mươi năm trước hai lão ma Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân không tự mình chinh phục võ lâm để trở thành bá chủ mà muốn để việc ấy cho Mỹ Thiết Am?

Thanh Vân Đạo Nhân đáp:

- Nghe gia sư nói thì ngoài “Vạn huyết sát công” ra, chúng còn muốn luyện một loại kiếm pháp cực kỳ lợi hại nhưng phải có hai người cùng luyện mới

được. Mà muốn luyện thành kiếm pháp đó không phải chỉ một sáng một chiều là xong được. Theo gia sư suy đoán thì sau khi truyền tâm pháp cho Mỹ Thiết Am xong, hai lão ma dự định tìm một nơi hết sức âm mật luyện kiếm. Nhưng ngày gia sư lặng lẽ đi khỏi sơn động thì sau này không còn gặp lại hoặc nghe nói đến Hoàng Hạc Chân Nhân hay Phi Vân Đạo Nhân nữa, đoán rằng cả hai đã chết...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Nhều năm nay, Cự Linh Giáo cho người tích cực truy tìm “Sát đao bí kíp”, liệu pho kiếm pháp lợi hại mà Hoàng Hạc Chân Nhân và Phi Vân Đạo Nhân định luyện ngày xưa là “Vô viêm ngô dương kiếm pháp” không?

Nếu vậy khả năng quyền thượng nằm trong tay Mỹ Thiết Am!

Trước đây mình đã không đấu nổi với “Vạn huyết sát công” kết hợp với “Vạn lưu quy nhất đại pháp”. Nay khí nhiệt độ của “Vạn huyết sát công” tiềm ẩn trong cơ thể không sao trừ được thì làm sao thắng được hẳn?

Hôm đó chàng vận công quyết liệt suốt bốn năm canh giờ để thử xem có thể trừ được tận gốc khí nhiệt độ không nhưng vẫn chưa có hiệu quả.

Lòng đầy thất vọng, lại thêm lo nghĩ đến Lăng Hồng Liên, Tạ Vũ Diệp ngày càng tiêu tụy đi.

Dù Tư Đồ Linh tận tình chăm sóc, nhưng tình cảnh chẳng khả quan thêm được bao nhiêu.

Qua thêm mười mấy ngày, “Bách Diệp Thần Cái” và quần hào lại trở về “Thanh Vân Quán”.

Trong thời gian đó. “Bách Diệp Thần Cái” và Giang trưởng lão đã điều động một số đệ tử Cái Bang điều tra tình hình ở Trường Sơn phái, chúng đã báo cáo lại rõ ràng.

Trường Sơn phái đóng ở phía đông dãy Vân Mộng Sơn, trên địa danh là “Hoàng Sơn Cương”.

Trường Sơn phái tập hợp được rất nhiều cao thủ cả hắc bạch lưỡng đạo, trong đó Tứ Đại Kim Cương là võ công cao cường nhất. Cả bốn người đầu là nhất lưu cao thủ danh chấn giang hồ.

Người đứng đầu Tứ Đại Kim Cương là “Ma Vân Kiếm Khách” Kỹ Đại Cương, “Ma vân kiếm thức” của Kỹ Đại Cương so với “Vân lý truy hồn” và “Phong vân kiếm thức” mỗi bên có sở trường, sở đoản nhưng đều tinh diệu tương đương nhau, đều là kiếm pháp thượng thặng. Chỉ là công lực của “Ma Vân Kiếm Khách” Kỹ Đại Cương kém hơn chừng môn nhân “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn một chút.

Nhân vật thứ hai trong Tứ Đại Kim Cương là “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông với cây Vĩ hổ tiên, ở Sơn Đông không tìm ra địch thủ. Tiên pháp “Khóa

hổ tiên” là tuyệt học của sư môn Giản Hiếu Thông, có thể khóa chặt người trong phạm vi ba trượng, thuật điểm huyết thì dường như bách phát bách trúng, các cao thủ hắc đạo nghe danh “Hổ Vĩ Tiên” thì chẳng ai không kinh hồn táng đờm!

Nhân vật thứ ba trong Tứ Đại Kim Cương là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng, công phu “Bát phong Đoạn hồn chương” được xưng là võ lâm nhất tuyệt, ít người đấu qua nổi Lâm Thiên Hưởng mười chiêu, cách ngoài một trượng có thể dễ dàng đánh gãy thân cây lớn bằng miệng bát, đủ thấy lợi hại thế nào.

Người đứng cuối trong Tứ Đại Kim Cương là lão tứ “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì, tuy xếp cuối cùng nhưng võ công chưa hẳn đã thua kém ba người kia. Hơn nữa tuy mang ngoại hiệu “Hắc Diện Kim Cương” nhưng mặt mũi lại không đen đúa chút nào, trái lại còn rất trắng trẻo anh tuấn, chỉ là lương tâm có đen một chút, khi xuất thủ thì quyết không dung tình, ác tích rất nhiều, hễ xuất thủ là giết người!

Đoàn Duy Trì quen dùng một thanh nhuyễn kiếm mỏng như giấy, điều khiển người ta kinh hồn táng đờm là trong người hắn cũng bao giờ cũng mang theo ám khí được tẩm chất kịch độc, mà thuật sử dụng ám khí của Đoàn Duy Trì mới tới mức xuất thần nhập hóa, dù bị có đôi phương liên thủ vây công thì chỉ cần một tay sử kiếm, tay kia thi triển ám khí, đôi phương dù đông cũng khó lòng thắng nổi.

“Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì là sư đệ của chương môn nhân “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn, trước đây từng tung hoành ở vùng Bột Hải, trở thành bá chủ một vùng giang hải, giết người vô số, ngay cả mệnh quan cũng không chừa. Việc đó đến tai triều đình. Triều đình cho huy động các phủ huyện và binh mã truy bắt. Vì không chôn nương thân nên phải đến Trường Sơn phái lánh nạn, được đề cử vào hàng thứ tư trong Tứ Đại Kim Cương, cùng Kỷ Đại Cương, Giản Hiếu Thông, Lâm Thiên Hưởng tùy tùng “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn, từ đó mới có cuộc sống hoan lạc.

Trường Sơn phái được coi là môn phái nửa tà nửa chính, nhưng vì có danh đầu rất lớn trong giang hồ, đặc biệt ở vùng Sơn Đông được mệnh danh là “Sơn Đông đệ nhất đại phái”, chỉ là trong đó không ít cao thủ hắc đạo nên không tránh khỏi những vụ cướp của hiếp dâm đốt nhà.

Mấy năm trước không biết vì nguyên do gì mà Trường Sơn Phái quy thuận Cự Linh Giáo, hành động còn bạo hơn trước, chúng mặc sức chém giết lương dân và cả cao thủ các phái trong võ lâm tạo nên nỗi công phẫn sâu sắc.

Mấy lần các môn phái định liên thủ diệt trừ Trường Sơn phái. Năm ngoái trong khi người của Trường Sơn phái gây án ở Lỗ Đông và Thái Dương thì bị võ lâm tấn công, lần ấy cao thủ võ lâm bị thương vong mười mấy người, nhưng Trường Sơn phái bị tổn thất không ít. Đó là trận tuyên chiến đầu tiên của Vạn Hoán Sơn đối với giang hồ võ lâm, nhưng vì kém thế nên từ đó chúng không

giám nghênh ngang tàn hại võ lâm nữa, ngay cả Tứ Đại Kim Cương võ công cao cường cũng không dám bước ra giảng hồ một mình.

Tội ác của bọn ma đầu là một lý do khiến chúng ngày càng thêm xa lánh giảng hồ võ lâm nhưng chính tính háo sắc của Vạn Hoán Sơn và bọn thuộc hạ, kể cả Tứ Đại Kim Cương mới là nguyên nhân chủ yếu làm bọn chúng ngày càng bị cột chặt vào Cự Linh Giáo. Người chịu trách nhiệm làm “mỹ nhân kế” trong Cự Linh Giáo chính là hai tên đệ tử của Hạ Hồ Hạ hộ pháp gồm Lý Hồng Lăng hay còn gọi là “Hồng Lăng Nữ”, hồng nhan tri kỷ của Nhậm Công Kỳ và một nữ nhân khác nữa là “Hồng Mẫu Đơn”.

Tạ Vũ Diệp nghe “Bách Diệp Thần Cái” kể thì công phẫn nói:

- Chưởng môn nhân một môn phái lớn như Trường Sơn phái thì khó gì chẳng tìm được một nữ nhân đứng đắn mà phải quan hệ lằng nhằng với loại mèo mã gà đồng như vậy? Thật là vô sỉ!

“Bách Diệp Thần Cái” lắc đầu nói:

- Diệp lão đệ! Người đừng ngạc nhiên vì những chuyện như vậy! Quân bàng môn tả đạo như Cự Linh Giáo hay Trường Sơn phái thì chẳng có chuyện vô sỉ nào mà chúng không làm, tỉ như thông dâm với sư mẫu hay sát sư hiệp nữ, huynh đệ đồng môn tranh cướp thê tử của nhau là chuyện thường tình. Sau này mà con nổi giận vì những chuyện bất lương phi nghĩa đó dẫn đến kích động thì sẽ bị đối phương lợi dụng đấy!

Tạ Vũ Diệp gật đầu.

“Bách Diệp Thần Cái” nói tiếp:

- Gần đây hình như Trường Sơn phái có cảnh giác hơn, tăng cường phòng bị, vì thế lần này tấn công, chúng ta nên vạch kế hoạch chu đáo mới đảo bảo thắng lợi, tránh thương vong.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Chỉ là...

Chàng nghĩ đến việc gì nhưng chỉ thốt ra hai tiếng lại thôi, nghĩ rằng hiện giờ tuy thương thế mình đã bình phục nhưng độc chất còn chưa được trục xuất ra hết sẽ trở thành mầm họa vô cùng nên tuy trong lòng không vui nhưng không nói ra.

Còn “Bách Diệp Thần Cái” thì tưởng chàng nghĩ đến Lăng Hồng Liên liền buông lời an ủi:

- Hiền đệ cứ yên tâm! Ta đã cho bồ câu truyền thư đi khắp Quan ngoại vá phái đệ tử đặc lực đến Trường Bạch Sơn điều tra động tĩnh về Hồng Liên rồi. Dọc đường nó sẽ không gặp chuyện gì bất trắc đâu. Nêu Diệp lão đệ quá lo nghĩ để ảnh hưởng đến sức khỏe thì sẽ phụ nỗi khổ tâm của Hồng Liên đấy!

“Bách Diệp Thần Cái” vô tình đã để lộ hành tung về Lăng Hồng Liên cho Tạ Vũ Diệp biết, ý muốn an ủi Diệp lão đệ nhưng lại làm chàng lo lắng thêm.

Chính lúc ấy ngoài cửa có tiếng kêu vô cùng thân thiết:

- Vũ Diệp ca ca!

Bao ngày lo lắng tương tư, Tạ Vũ Diệp tưởng như mình đang nằm mộng gật mình nhìn ra cửa, thấy Lăng Hồng Liên đứng ngay trước cửa, nhìn mình bằng ánh mắt chang chưa yêu thương.

Tạ Vũ Diệp đứng bật lên gọi:

- Liên muội!

Không có giọng nói nào âu yếm hơn. Võ học nói xong bỏ ngay ra cửa ôm chầm lấy Lăng Hồng Liên!

Người nàng gầy hơn, đầy bụi phong trần. Vượt qua mấy ngàn dặm tới nơi hoang sơn tuyết địa, chưa nói có thu hoạch được gì không, cả đi và về chỉ nội trong một tháng, chuyện đó đã không phải dễ dàng!

Thanh Vân Đạo Nhân cười kha kha nói:

- Liên nhi! Đúng là người đã trở về!

“Bách Diệp Thần Cái” tiếp lời:

- Hô hô! Ta nói cát nhân thiên tương. Người như Hồng Liên muội muội thì có bao giờ gặp chuyện gì được?

Lăng Hồng Liên rời khỏi lòng Tạ Vũ Diệp chạy tới nắm lấy tay “Bách Diệp Thần Cái” mừng rỡ kêu lên:

- Lão ca ca!

“Bách Diệp Thần Cái” vuốt râu cười, mặt tươi trẻ hẳn ra:

- Muội muội vẫn còn nhớ được lão ca ca ta, thật đáng quý!

Lăng Hồng Liên giận dỗi nói:

- Ai nói tiểu muội quên lão ca ca chứ?

Nàng đưa tay lên nói:

- Muội còn mang lễ vật về cho lão ca ca nữa đây này! Thật là trách oan người tốt!

“Bách Diệp Thần Cái” thích chí cười vang!

- Hay lắm! Lão ca ca không trách người nữa đâu! Nào! Bây giờ hãy nói nghe chuyện này đến Trường Bạch Sơn làm được những việc gì? Có gặp đệ tử Cái Bang không?

Lăng Hồng Liên không đáp, trao cái tui trong tay cho “Bách Diệp Thần Cái” xong quay lại kéo tay Tạ Vũ Diệp ấn chàng ngồi bàn tọa xuống giữa nền nhà rồi

ngồi xuống sau lưng chàng, đặt hai tay lên “Thần Đường Huyệt” và “Linh Đài Huyệt” Tạ Vũ Diệp từ từ truyền chân khí vào thể nội chàng. Nàng hành động hết sức thận trọng, chỉ vận hai ba thành công lực mà thôi.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hàn khí từ chưởng tâm Lăng Hồng Liên truyền sang người mình lạnh ngắt nhưng vẫn vận công đều tức tiếp nhận chân khí do Liên muội truyền sang dần tới các nơi trong khắp cơ thể.

Chàng cảm thấy rõ chân khí từ Liên muội truyền sang tới đâu, huyết mạch thông sướng tới đó, tất cả mọi chất độc bị trục ra không còn chút dấu vết, kinh mạch lưu thông không còn nơi nào trở ngại nữa.

Chỉ trong chốc lát, khí nhiệt độc đã được hoàn toàn khu trừ!

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp thu công. Lăng Hồng Liên cũng bỏ tay ra, nhìn chàng hỏi:

- Vũ Diệp ca ca! Bây giờ chàng cảm thấy thế nào?

Tạ Vũ Diệp cảm động nói:

- Độc chất đã được hoàn toàn giải trừ rồi! Cám ơn Liên muội!

Lăng Hồng Liên nhìn chàng mỉm cười sung sướng.

Thanh Vân Đạo Nhân nói:

- Liên nhi đã gặp được duyên kỳ ngộ thật rồi! Chỉ một tháng luyện được công phu gì mà tẩy trừ được hết khí nhiệt độc trong cơ thể Vũ Diệp ca ca người được thế?

Lăng Hồng Liên miệng cười tươi tắn, kể lại kỳ duyên được gặp Lãnh Ngọc Thiên Sư ở Bạch Ngọc Tự trên núi Trường Bạch Sơn, Lãnh Ngọc Thiên Sư truyền thụ cho “Huyền băng thần công” và “Huyền băng chưởng”. Không chỉ thế, điều may mắn nhất là nàng gặp được “Hàn thạch phù dung” công lực so với trước đây tăng tiến rất nhiều.

Chúng nhân nghe nói thì vô cùng kinh ngạc mở mắt to nhìn Lăng Hồng Liên, sau đó đồng thanh nói:

- Hồng Liên quả là cát nhân thiên tướng! Nếu không tu nhân tích đức từ kiếp trước thì không gặp được duyên kỳ ngộ như thế đâu!

Lăng Hồng Liên mở túi ra, trong đó có một nữa co nhân sâm to bằng bắp tay và một miếng co lớn cười nói:

- Nửa củ nhân sâm là Bách niên sâm do sư phụ Lãnh Ngọc Thiên Sư tặng mang về cho Vũ Diệp ca ca bồi dưỡng, còn cao này là cao hổ cốt được một người thợ săn tặng mang về cho lão ca ca ngâm rượu. Bây giờ lão ca ca không nói tiêu muội quên mình nữa chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Không nói! Không nói nữa! Nhưng lão ca ca chỉ nhận một nửa số cao hồ cốt này thôi, còn lại một nửa gửi cho Tư Đồ lão Tổng tiêu đầu...

Lăng Hồng Liên đến bên Tư Đồ Linh lấy trong túi ra một viên bích ngọc rất đẹp đưa cho nàng nói:

- Linh thư thư! Vật này tiểu muội dành riêng tặng thư thư. Tuy giá trị chẳng đáng là bao nhưng đó là vật mang từ Quang ngoại về. Sư phụ Lãnh Ngọc Thiên Sư nói vật này là “Thượng linh châu”, bảo vật từ thời cổ, có công năng chữa được bách độc, khi trúng độc chỉ cần mài một chút pha với nước uống là khỏi.

Tư Đồ Linh nhận viên châu, nhoẻn miệng cười nói:

- Cám ơn Liên muội! Liên muội thật tốt!

Mọi người đang nói cười vui vẻ thì Giang trưởng lão dẫn theo “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh từ ngoài quán bước vào, cùng đi còn có “Hoàng Hà Song Quái” “Đằng Long Quái” Nhạc Vô Địa và một thiếu niên thư sinh nữa.

Tạ Vũ Diệp nhận ra thiếu niên thư sinh chính là thiếu Trang chủ “Bàng Thạch Sơn Trang” “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân vội đứng lên nắm tay y nói:

- Tô huynh đây ư? Làm sao mà huynh biết mà tới đây được thế?

Lăng Hồng Liên cũng tiến lại gần Tô Tĩnh Nhân cười nói:

- Tô ca ca!

Lúc đó vì chữa thương cho Tạ Vũ Diệp mà nàng đã bỏ bộ đồ nang trang ra, lộ y phục của thiếu nữ và bỏ khăn nam trang lộ nguyên hình là một thiếu nữ.

Tô Tĩnh Nhân thấy một thiếu nữ gọi mình là “Tô ca ca” thì không biết ai tưởng mình nghe nhầm, ngơ ngác nhìn Lăng Hồng Liên.

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Tô huynh không nhận ra Lăng đệ đệ hay sao?

Tô Tĩnh Nhân ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ Lăng Vô Linh lão đệ là nữ giả trang?

Tạ Vũ Diệp cười “Hô hô” đáp:

- Không sai! Hồi ở “Bàn Thạch Sơn Trang” chẳng những Tô huynh mà cả tiểu đệ, Tô Trang chủ và Ngọc Hân cô nương cũng bị cô ấy lừa!

Lăng Hồng Liên biện bạch:

- Xin Tô ca ca thứ lỗi! Khi mới xuất đạo hạ sơn, gia sư căn dặn tiểu muội rằng nữ nhân một mình hành khứ giang hồ sẽ gặp nhiều vấn đề phức tạp, nếu đóng giả nam trang thì hành động tiện và ít người chú ý hơn. Vì thế mà tiểu muội hóa trang thôi, xin Tô huynh chớ hiểu lầm!

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Làm sao Liên muội hôm nay cũng đâm ra khách sáo thế? Người không biết, chứ ở “Bàn Thạch Sơn Trang” có người nhận muội là con rể rồi đấy!

Chúng nhân nghe nói thế đều ôm bụng cười.

Một lúc sau mọi người trật tự lại dần, trước tiên nghe “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm và “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn báo cáo lại tình hình ở “Đan Tâm Trại”.

Theo tin tức họ vừa nhận được thì “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn chiếu theo kế hoạch đã thương lượng mà bố trí nhân lực nhưng thâm tin là Cự Linh Giáo không giám xâm phạm vì có người hóa trang Tạ Vũ Diệp ở đó. Ngờ đâu Cự Linh Giáo lại biết quá rõ tình hình...

“Bách Diệp Thần Cái” kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ chúng có gian tế?

“Thần Tích Ông” Phùng công Phàm lắc đầu nói:

- Không phải thế... Theo Phùng mỗ biết thì Cự Linh Giáo có một mạng lưới liên lạc rất linh hoạt và chặt chẽ. Đông Diện Miêu Chủ trong “Tứ đại hộ pháp” là người phụ trách mạng lưới này. Thủ hạ của Đông Diện Miêu Chủ có một tên gọi là “Quý Hình Tử” khinh công trác tuyệt. Hắn được gọi là “Tín sứ” của Cự Linh Giáo. Cự Linh Giáo liên lạc với bên ngoài chủ yếu là thông qua mạng lưới này. Tình hình ở “Đan Tâm Trại” đương nhiên không thoát khỏi tai mắt của chúng. Vì thế phải ta diệt trừ bằng được “Quý Hình Tử” thì mới giữ được bí mật.

Tạ Vũ Diệp lo lắng hỏi:

- Tóm lại, Mỹ Thiết Am có xâm phạm đến “Đan Tâm Trại” không?

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh đáp:

- Cho đến lúc lão phu rời khỏi “Đan Tâm Trại” thì ở đó còn chưa xảy ra biến cố gì.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Sau khi Mỹ Thiết Am chỉ huy cao thủ đến Đoạn Hồn Nhai mai phục mà không giết được Diệp lão đệ, lão hóa tử tin rằng hắn đã kinh hồn bạt vía trước thần công của Diệp lão đệ, chạy về Hạ Lan Sơn tiếp tục tu luyện “Vạn huyết sát công” rồi, chỉ e chẳng những không nghĩ đến việc tập kích “Đan Tâm Trại” mà còn lo rút cao thủ các nơi về Tổng đàn phòng thủ vì sợ chúng ta tập kích...

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cười nói:

- Chính vì thế mà đây là cơ hội rất tốt để tấn công Trường Sơn phái!

“Bách Diệp Thần Cái” tán thành ngay:

- Phùng huynh nói rất đúng! Chúng ta nên lợi dụng thời cơ này để chặt đứt vây cánh của Cự Linh Giáo!

Tạ Vũ Diệp nói:

- xem ra mọi người đều tán thành ý kiến tập kích Trường Sơn phái. Nhưng muốn thần công thì trước hết cần bàn xem làm thế nào để giải quyết nhanh gọn và hiệu quả?

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Theo ý lão hóa tử thì bây giờ công lực Diệp lão đệ đã hồi phục. Độc chất đã trừ, Hồng Liên lại vừa gặp kỳ duyên mà luyện được thần công cái thể. Vậy chúng ta hãy đến thẳng “Hoàng Sơn Cương” mà gọi trận thách chiến!

“Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn nói:

- Nhưng ở “Hoàng Sơn Cương” nhất định “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đã cho bố trí rất nhiều cơ quan cạm bẫy. Dẫn thân vào hang hổ thách chiến liệu có phải là kẻ sách vạn toàn không?

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói:

- Gặp cơ quan thì công phá cơ quan. Chúng ta đều là nhân vật lão luyện giang hồ, sá gì một vài cạm bẫy nhỏ nhặt của Trường Sơn phái? Cứ coi đây là cuộc tập dượt trước khi tổng tấn công vào Tổng đàn Cự Linh Giáo ở Hạ Lan Sơn!

Thanh Vân Đạo Nhân góp lời:

- Theo bản đạo biết thì ở “Hoàng Sơn Cương”, Trường Sơn phái không có nhiều cơ quan mai phục lắm đâu. Thế nhưng cẩn thận đề phòng ám khí của chúng, mặc khác cũng nên đề phòng trường hợp “Chó bị dồn đến chân tường”, Vạn Hoán Sơn sẽ lệnh cho thuộc hạ dốc toàn lực liều mạng!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đồng tình ngay:

- Thanh Vân Đạo huynh nói rất phải! Muốn thế chúng ta phải kết hợp cả mật tập lẫn cường tập, chọn phương pháp “đánh rắn đập đầu”, trước tiên tiêu diệt lực lượng đầu não khiến Trường Sơn phái tan rã ngay từ trận công kích đầu tiên!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói:

- Theo lão phu thấy thì chúng ta trên danh nghĩa đại biểu cho võ lâm mà diệt trừ ác đảng Cự Linh Giáo và chư hầu của chúng nên phải hành động đường đường chính chính, chỉ cần đảm bảo yếu tố bất ngờ để Vạn Hoán Sơn không kịp bố trí thêm cơ quan mai phục nhằm hạn chế tổn thất là được, muốn như vậy chỉ cần giữ bí mật hành tung trước khi đến “Hoàng Sơn Cương”, còn lên tới đó, chúng ta cứ đường hoàng gọi trận để khỏi mang tiếng ám toán...

Quần hùng theo hướng đó mà bàn địch, cuối cùng thỏa thuận ba ngày sau thì bắt đầu hành động, chia làm mấy tiểu tổ lên đường, hộ binh ở “Phùng Gia Tập”, một tiểu trấn sát với “Hoàng Sơn Cương” trước khi thách chiến với Vạn Hoán Sơn.